

Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát!

A betlehemi jászol-bölcső
Gyermeke körül határta-
lan ellentétek szelídültek
éteri harmóniába. Eléje
tértek egy kicsiny, megvetett nép
legmegvetettebbjei: hajukban mezők
virágával, bőrükben juhok szagával
az egyszerű pásztorok. Angyalok szá-
vára otthagynak a nyáját elmentek
mind Betlehemig, mert látni kíván-
ták a Gyermekeket, aki sem foggal, sem
hat ujjal nem született, más gyer-
meknél különlegesebb volt mégis,
pedig láttak ők már gyermeket szá-
zat is, ezret is talán. Róla szólt Mózes,
a próféták, s íme, most a mennyei
hírnökök is – s mivel hittek, lebo-
rultak a Messiás előtt. Egy kicsiny
nép, de a választott nép egyszerű,
csodaváró fiai.

Kelet mágusai is jöttek úttalan uta-
kon, sötét rengetegen, szívük tömjé-
nével, lelkük aranyával. Hatalmas né-
pek, erős, pogány népek megbecsült
fiai. A jászol Gyermeke előtt meg-
roggyan az ő térdük is. Lehetetlen
volt nem imádni őt.

És rámosolygott a Gyermeke a sze-
gényre is, a gazdagra is; a zsidóra is,
a pogányra is; a megvetettre is, az
előkelőre is. Mindenkire ugyanazzal
a bájos mosolygással. A Gyermeke
látogatta meg őket tulajdonképpen,
és igazából a Gyermeke hajolt fölénk
– és amint egyre lentebb és lentebb
ereszkedtek előtte, ő annál magasabb-
ra és magasabbra emelte őket a lelki
ének mézcseppekkel édes rózsakely-
heket nyitó atmoszférájába:

„Dicsőség a magasságban Istennek,
és a földön békesség, és az embe-
rekhez jóakarát!” (Lk 2,14)

KISS LEHEL

(Az „Ő előbb” c. kötetből - tudósítás a 8. oldalon.)

Illusztráció Megyesi József ny. lp., festőművész most megjelent, „Ő előbb” c. könyvéből.

Békés, boldog karácsonyt kívánunk!

Sokat gondolkodom a nagy közösségre

Az év végi ünnepek üzenetéről és a velük kapcsolatos személyes élményeiről kérdeztük **SIMON JÓZSEF** lelképásztort, a Szövetség elnökét; a beszélgetésben a karácsony-advent-őv sorrendet interjúalanyunk ajánlotta.

□ A karácsonyi történet melyik részét hangsúlyozná?

– **Simon József lp.:** Az Úr Jézus első eljövételére emlékeztet bennünket karácsony. Jó, ha ennek a történetnek mindkét oldalát szemléljük. És megértjük először azt, hogy mit jelentett ez magának Jézus Krisztusnak, aztán pedig, hogy mit jelent ez nekünk, hívőknek.

Az Úr Jézus az Istennel volt egyenlő – írta levelében később Pál apostol; nincsen annál magasabb szint, mint az, hogy valaki az Istennel egyenlő. Tehát abból a „magasságból” szállott le. Hová? A legalacsonyabb szintre, mert a bűn miatt az emberi világ mélyre süllyedt. És a megváltás munkáját Jézus Krisztus nem távirányítóval végezte el a mennyből, ő onnan, abból a magasságból lejött ebbe a mélységbe, emberi formát öltött, és az emberek között is a legalacsonyabb helyet foglalta el, és végül életét adta sokakért. Valaki azt mondta, hogy kevés időre olyan lett mint mi, azért, hogy minket örökre olyanná tegyen mint ő.

Jézus Krisztus megalázkodását persze nem értjük meg teljes mértékben, hogy ez mekkora önmegtagadás volt az ő részéről. Mint az ő tanítványai, kívánjuk őt követni az önmegtagadásban is, a kereszthordozásban is. Azt szeretnénk bevinni a gyakorlati életbe, amit ünnepelünk karácsonykor, hogy Krisztus leszállt a mennyből a földre – a magasból a mélységbe – megalázta magát, „gazdag lévén

szegénnyé lett”. Miért? Azért, hogy mi az ő szegénysége által meggazdagodjunk.

MIT JELENT EZ RÁNK NÉZVE?

Hadd idézzem a Lk 1:78-at, Zakariás Szentlélekkel beteljesedve mondja a kisgyermekről, Jánosról, aki hirdeti majd Izraelnek és a világnak: „*meglátogatott minket a naptámadat a magasságból*”. És mit fog ez nekünk hozni? Azt, hogy az igazság ösvényére tereli a mi lábainkat. Tehát eme „*meglátogatás*” folytán van lehetőségünk arra, hogy az igazság útján járjunk. Azért, mert messze tértünk. Ézsaiás szerint, amiképpen a juhok eltévedve bolyongnak, azonképpen mi is a magunk útjára tévedtünk.

A Tituszhoz írt levél 2. részében azt mondja Pál apostol, hogy „*megjelent az Isten üdvözítő kegyelme*”. És hogyan jelent meg ez az üdvözítő kegyelem? Úgy, hogy megjelent Jézus Krisztus, vele megjelent az Isten kegyelme – ő az, aki elhozta az isteni kegyelmet. Majd hozzáteszi: „*és arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget, szentül és igazán éljünk a jelenvaló világban*”.

Tehát eljött az Úr Jézus Krisztus, és ennek mi a munkája, mi a gyümölcse? Az, hogy az ember hátat fordítson a hamisságnak, a hitetlenségnek, az istentelen életnek, szentül és igazán éljen a világban. Nem tudunk igazán karácsonyt ünnepelni, ha szentségtelenül éljük az életünket. Akkor igazi az ünneplésünk, hogyha tényleg megeremte bennünk a gyümölcset a Jézus Krisztus földrejövetele: az igazság útján járunk mostmár, megváltozott az életünk – ha valaki Krisztusban van, új teremtes az, a régiék elmúltak és minden újjá lett. Amíg ez nem történt meg, addig a karácsony csak egy népi hagyomány. Nagyon sokan csak így ünnepelnek.

□ Kedves időszak az advent, amikor az Úr érkezésére figyelünk – hogyan?

– Isten ígéjének ismerői, a zsidók várták a szabadítót. A Messiás jövetelét megígérte Isten már a bűnesetkor, amely ígéretet gyakran meg is ismételt. Ez a várakozás véget ért azzal,

hogy eljött az Úr Jézus. Ennélfogva vagyunk most a második adventben. Mert a Bibliában ígéret van számunkra arra nézve, hogy ugyanaz a Jézus, aki eljött, aki elvégezte a megváltás munkáját, ismét el fog jönni, és a megváltott nép várja az ő visszajövetelét. A Biblia utolsó lapja tudósít az egyháznak, Krisztus megváltott népének a vágyakozásáról: Jöjj, Uram, Jézus – várunk! Jézus ígéri: „*Ímé hamar eljövök*”, és erre a válasz: „*Jövel Uram Jézus*”.

Persze, ebben a várakozásban reménység van. Nemcsak úgy várjuk, mint bármilyen más eseményt, ami talán a jövőben bekövetkezik, de különben nem is érint minket közvetlenül. Ez viszont egy olyan esemény, amely minket érint és pozitívan. Így hát miben reménykedünk? Péter apostol azt mondja: *tökéletesen reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus hoz nektek, amikor megjelenik. Az Úr Jézus a kegyelmet elhozta az első eljövetelekor. Mégis ezek szerint van olyan kegyelem, amit még ezután fog hozni – amit most még nem ismertünk meg. Amit már megismerhetünk az a bűnbocsátnak a kegyelme, lelkünk megváltásának, az újjászületés kegyelme, a Szentlélek jelenlétének a kegyelme. Az Isten megtartó kegyelme, amit tapasztalunk minden nap, hogy velünk van napról napra, megtart az ő kegyelmével minket. Szó van a Bibliában olyan kegyelemlről, amit most még nem kaptunk meg, amit Jézus Krisztus hoz majd eljövetelekor – tudjuk, hogy hoz valamit nekünk és ezért reménységgel várjuk.*

MI AZ, AMIT HOZ?

Azt tanuljuk az Újszövetségben, hogy amikor ő eljön, mi vele személyesen találkozunk. Persze volt már találkozásunk az Úr Jézussal: hit által, lélekben. De ez most másféle, korábban nem tapasztalt találkozás lesz. 1) Meg fogjuk őt látni szemünkkel. Már ez is sokat jelent a hívőknek: Jézust így meglátni, így találkozni vele. 2) Aztán ebben a kegyelemben, amiről Péter apostol ír, benne van az is, hogy „*olyanok leszünk, mint ő*”.

Jézus Krisztus visszajövelekor mi átváltozunk és olyanok leszünk, mint ő; akik meghaltak, azok feltámadnak, és a szentek olyanok lesznek mint Krisztus – ugyanolyan megdicsőült testet kapnak, mint a Jézus Krisztus megdicsőült teste. Akik még életben lesznek az Úr Jézus visszajövelekor, azok pedig egy szempillantáson átváltoznak, és a halandót elnyeli az örökkévaló. Ez egy áldott reménység – boldog reménység áll előttünk, s mi ezt várjuk.

AMÍG EZ BEKÖVETKEZIK

Ő addig is közöttünk van. A gyülekezet a Krisztus teste: ő a fej, mi az ő tagjai vagyunk. Megígérte az Úr Jézus, hogy ahol együtt vannak ketten-hárman, vagy többen az ő nevében, ő jelen van azon a helyen.

„Örülj, mert jövök már; közötted lakozom!” – a Zakariás 2-ben olvasunk eme bátorításról. Ez a Biblia egyik vezérgondolata. Miért teremtette Isten az embert? Azért, hogy az ember és az Isten együtt lakozzon. Persze, a bűn miatt az ember elvesztette ezt a kiváltságot, mert a bűn elszakít Istentől, a bűnös ember nem lakozhat együtt az Istennel. Aztán Isten nem mondott le az elesett emberről, hanem a megváltás által lehetővé tette, hogy az ember együtt lakozzon Istennel.

„Íme az Isten sátora az emberekkel” – csodálatos képet kapunk a Jelenések könyvének a végén, amikor arról van szó, hogy megjelent az új ég és az új föld – az új Jeruzsálem –, ott van Istennek megújult népe, akik újjászülöttek, és nemcsak szellemileg születtek újjá, de már testileg is, mert feltámadtak a halálból – ott vannak Istennel. Végre eljött! Hiszen ez volt Isten szívének a vágya már a teremtéskor is. Végre ez megvalósult – Halleluja! – Isten az ő népe között lakozik! És örökre. Ez már ezután így lesz, szüntelenül együtt az Istennel – erről szól az advent.

□ Hogyan kapcsoljuk az előbbiekhöz az óévet?

– Míg a karácsony a múltra mutat, az advent pedig a jövőre, addig az óév visszahoz minket a jelenbe, valahogy így látom az év végi ünnepek közötti összefüggést... A 90. Zsoltár az alapigénk. Először is arra szeretnék rámutatni, hogy az életünk rövid. Közismert az illusztráció, hogy olyan az ember, mint a mező virága, reggel

még virágzik, de estére már elszárad; ennyire mulandó az ember: látod, hogy most még erős, egészséges, eltelik egy kevés idő, és ugyanaz az ember már annyira megváltozott, mint ahogy a virág elszárad, elfogy az ember egészsége, az élete és közeledik a halálhoz.

A másik illusztráció, hogy olyan, mint a kibocsátott hang: „megemésztjük a mi esztendeinket, mint a beszédet”. Egy kibocsátott hang nem sokáig tart: most hallod, a következő pillanatban már nem. És ilyenek a mi esztendeink is, egymás után így tűnnek el; még csak most volt szilveszter, s azóta már eltelt egy év – egy mérföldkövet közelebb vagyunk a sírhoz.

S a harmadik azt mondja: „olyan, mint az álom”, mikor felserkenünk már nincsen. Ez arra is utalhat, hogy hamar elfelejtenek minket. Persze, vannak befolyásos emberek, lehet, hogy a történelem majd valakikről említést tesz, de az átlagember el lesz felejtve. Ötven év múlva a legtöbb emberről, aki most él, nem fogják tudni még azt sem, hogy létezett. Én tudom, hogy nekem volt egy dédnagyapám, tudok valamit róla, de az ő szüleiről már nem tudok semmit – ki az, aki tud valamit róluk? Senki. Ki az, aki még beszél azokról az emberekről? Senki. Olyan az életünk, mint egy álom.

Kívánok nagyon boldog új évet mindenkinek, sikert, áldást a munkában – örömmel végezzük, ne immel-ámmal, ne panaszkodva.

Aztán szó van itt arról is, hogy az életünk nehéz: *a mi esztendeink hetven, vagy legfeljebb nyolcvan esztendő, de nagy része fáradtság, nyomorúság, szenvedés.* Sokszor panaszkodunk, hogy milyen sok a munka, mennyi teher van. Mikor volt az könnyű? Azt gondoljuk, hogy mi most kivételt képezünk? Nem. Az élet mindig is nehéz volt, s ehhez jó hozzászokni.

Azontúl, hogy az élet rövid és nehéz, az élet egy óriási lehetőség. Ajándékba kapjuk az időt, az életünket. A Jelenések könyvéből eszünkbe juthat az ige: „adtam neki időt, hogy megtérjen, s nem akart megtérni”... Az esztendeinket Istentől kapjuk. És nem mindegy, hogy hogyan sáfárko-

dunk ezzel az ajándékkal. Az idő olyan, mint a pénz: el lehet költeni gondatlanul, ugyanakkor be lehet fektetni értelmesen, hogy jövedelmet hozzon. Eltelhetnek az éveink haszontalanul, de lehet vele jól is gazdálkodni, hogy haszont hozzon az örökkévalóságban. Ezért mondja Mózes: Uram, taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk.

Melyik a legkedvesebb ünnepe?

– A karácsony mindig nagyon kedves ünnepem volt. Lehet, ez betudható a környezetemnek is, ahol felnőttem. Nem volt nekem személyes hitem, mikor már nagyon örültem a karácsonynak, de az rendkívüli időszak volt, a készülés, ahogy elmentünk az imaházba, a sok szép ének. Gyerekkoromnak ez a feledhetetlen karácsonyi hangulata csak fokozódott azzal, hogy az Úr Jézust megismertem. És egészen más tartalmat is kapott, nemcsak egy olyan hagyomány, valami, ami a régi időkre emlékeztet, szülőkre, nagyszülőkre.

□ Nehéz-e az óév számadása – a kedves karácsony után –, amikor gondolatban átpergetjük az esztendőt?

– Nem mondanám, hogy nehéz. Ilyenkor arra gondolok, hogy milyen célt tűztem ki magamnak, és mit sikerült ebből elérni, esetleg mi maradt megvalósítatlanul. Frusztráció, vagy csalódás helyett inkább hálát érzek a szívemben azért, amit Isten adott és amit az ő kegyelmével, segítségével én is elérhettem. Persze, van olyasmi is, amire azt mondjuk, hogy nekünk csak orcánk pirulása, mert ott is csak az ő kegyelmére számítunk. Épp most beszéltük, hogy Isten kegyelme jelen van az életünkben és lehet tanulni, mire vigyázzunk jobban a jövőben.

□ Jut-e idő az ünnepeken gondolni a nagy közösségre is?

– Én sokat gondolok a nagy közösségre. Amikor imádkozom eszembe jutnak a testvérek, előttem vannak lelkipásztorok, gyülekezetek, akiket meglátogattam azokról többet is tudok már, úgyhogy szoktam rájuk gondolni, és az ünnepen annál is inkább. Kívánok áldott ünnepet, legyen igazi tartalma, ne csak hagyomány.

Kívánok nagyon boldog új évet mindenkinek, sikert, áldást a munkában – örömmel végezzük, ne immel-ámmal, ne panaszkodva.

Köszönjük szépen.

SZILÁGYI LÁSZLÓ

A 2014-'15-ös tanévben nyolc diák tanul a Teológián. Fűrészkes-Szállasi Rudolf negyedéves és Szűcs Dániel harmadéves. Két új diák érkezett a nappali tagozatra: Ferkő Attila Nagyváradról és Sebestyén László Déváról. Levelező tagozaton tanulnak, harmadévesek: Kelemen Sándor Tomi, Molnár Ottó Róbert, Máté András; elsőéves Oláh Elemér. Örülünk annak, hogy Isten kegyelméből ebben a tanévben is tanulhatunk és szolgálhatunk. Kérjük a testvéreket, hogy velünk együtt kérjék az aratásnak Urát, küldjön munkásokat az ő munkájába. Köszönjük! *(Fűrészkes-Szállasi Rudolf)*

Ferkő Attila Csaba – 1988 március 29-én születtem Aradon. Isten kegyelméből hívő családban nevelkedtem, és már kisgyermekként gyülekezetbe járhattam. A vasárnapi iskolában tanítóim megismertették velem a bibliai történeteket. Megtérésem után döntéseimet Isten elé hoztam. Fontos mérföldkő volt életemben a házasság. Imában kértem hozzám illő társat, és Isten elém hozta Kisded Krisztinát. 2010. október 2-án fogadtunk örök hűséget egymásnak és együtt szolgáljuk az Urat a nagyváradi Betlehem gyülekezet tagjaiként.

13 éves koromban, egy evangélikai esküvőn Vékás testvér hirdette az igét. A prédikáció a tékozló fiú történetéről szólt. Akkor Isten rámnehezítette bűneimet és én megbántam azokat, lettem a kereszthez és Jézus megszabadított tőlük.

Az idő múlásával a világ vonzalma is egyre nagyobb lett. Az osztálytársak viselkedése és életformája egyre nagyobb hatással volt rám. 2002 októberében, a bátyám halálakor egy időre elszakadtam Istentől és a gyülekezeti élettől.

19 évesen Isten újból és újból megszólított a lelkiismeretemen keresztül, hogy az én helyem nem a világban van. Egy este, amikor a barátokkal együtt voltunk, Isten megszólított és azt kérdezte tőlem: Mi lesz veled, ha most visszajövök? Ekkor összetörtem és hazasiettem. Otthon újból lettem az életemet, és kértem Istent, hogy szabadítson meg a bűneimből és a bűnös életvitelből. Ettől a pillanattól kezdve Isten elkezdett munkálkodni az életemben.

Bár Istennek tett fogadalmam arról szólt, hogy neki akarok szolgálni egész életemben, mégsem számítottam arra, hogy Isten ezt komolyan is veszi. Én ugyanis így képzeltem el, hogy élek majd egy nyugodt hívő életet, mint sokan mások. De Isten a szívembe plántált egy vágyat, hogy egyszer én is teljes idejű munkásként szolgáljam őt.

Néhány hónappal azelőtt, hogy megértettem elhívásom, alkalmam volt résztvenni egy ifjúsági vezetőképzőn. Itt már a regisztrációnál testvéreink egy igekártyával vártak bennünket. Számomra ez sokat jelentett, és az ige is, amit kaptam. A Titusz 2:1-et húztam: „*Te pedig azokat szolgáljad, amik az egészséges tudományhoz illenek*”. Ez után az Úr több ízben is Pál apostolnak a Timóteushoz írt leveleit hozta elém. Megértettem: Isten teljes idejű szolgálatra hív. Van, ami nem tiszta előttem, és kérdések vannak bennünk. Szeretnénk Isten kezébe letenni jövőnket, bízni az ő vezetésében. Hiszem azt, hogy Isten mindent ki fog rendelni a kellő időben – ezt már sokszor megtapasztaltuk.

Sebestyén László – 1980. július 6-én születtem Déván. Katolikus, templomba járó családban nőttem fel. Megtörtént az elsőáldozás és a bér mátkozásom. Sajnos ezek nem változtattak bennem sokat, csak úgy jártam a bűnben, mint azelőtt. A szentgyónásban is zavart, azt mondom, hogy bánom a bűneimet, és másnap újból bűnöket követek el.

Isten megáldott 23 évesen hozzám illő feleséggel, Sebestyén Hajnalkával, akit a templom udvarán ismertem meg. Abban az évben céget nyitottunk, ami jól működött és úgy tűnt, életünk legszebb éveit éljük. Viszont 30 évesen egy nagy kérdés fogalmazódott meg bennem: „Mi lesz a halálom után?” Ez egyre jobban zaklatott és akkor kezdtem el Istennel „beszélgetni”. Most már mondhatom, ő meghallgatja imáinkat.

Abban az időben esténként fájt a szívem és halálfélelem támadt bennem. Az orvos azt mondta, minden rendben van. Később elmondtam a papunknak, talán többet kér Isten tőlem, és ő azt javasolta, hogy imádkozzam és olvassam a Bibliát. Ezt tettem is, de nem sokat értettem belőle.

Ezután kértem a feleségemet, hogy menjünk el egy református istentiszteletre is, lássuk milyen ott az alkalom. Isten egy magyar baptista közösségbe vezetett el, ahol még jártam. Ezek az emberek Jézusról és az üdvbizonyosságról beszéltek. Elmondtam Istennek, hogy nekem is kell ez a hit. Hallottam a bűnről, de valahogy én magamat jó embernek láttam. Majd több alkalom után Isten Szentlelke kezdte megvilágosítani elmémet, szívemet és észrevettem a bűnt az életemben. Megértettem, hogy Jézus Krisztus az én bűneimért halt meg, hogy kifizesse azok büntetését és ő kész megbocsájtani, ha kész vagyok megvallani neki. A bűnvallás után bűnbocsánatot nyertem és új reménységet: Jézus nemcsak meghalt értem, hanem fel is támadt és felment a mennybe, hogy helyet készítsen nekem, nekünk... Egy új vallásom lett, Jézus Krisztus, és ezt meg is vallottam a keresztség vízében együtt a feleségemmel (2011. júl. 17.), mert mindketten egy időben tértünk meg Istenhez. Megváltozott az életem, amióta Ő uralkodik benne és azt a félelmet, amit a halál okozott Jézus Krisztus elvette (Zsid 2:15). Szentlelke által megadta azt a bizonyosságot, hogy örök életem van. Mindezt megkapom, nem azért, mert én tettem valamit érte, hanem azért, mert tudom és elhiszem, amit Jézus végzett értem.

Az Úr elhívott, legyünk fény a világban, éljük és hirdessük az evangéliumot. A nyár végén értettem meg hívását a lelkipásztori szolgálatra és jelentkeztem a teológiára. Előbb a levelező tagozatra gondoltam, aztán az Úr kimunkálta bennem, vállaljam a nappali tagozaton való felkészülést, szükségem van több odaszánásra és tanulásra, mint amennyit a munkaprogram után tehetnék. Feleségemmel együtt Nagyváradra költöztünk, nehéz volt az elszakadás a kis gyülekezettől és a lelkipásztor barátomtól. Elég nagy a kihívás, de hisszük, hogy Isten egyengeti útjainkat. Köszönjük, hogy eddig is ő hordozott bennünket. Hiszük, hogy kegyelméből meg is fog tartani!

Lelkipásztor-beiktatás és 125 éves jubileum Diószegen

„Elárasztod fejem olajjal, csordultig van poharam” (Zsolt 23,5). Ezt tapasztaltuk október 26-án Diószegen. Féléves bizonytalanság lett úrrá rajtunk, mikor Fazakas György tv. bejelentette, hogy elfogadta a hadadnásdi gyülekezet meghívását. Ez minket a Főpásztorhoz való imádságra készítetett, aminek következménye lett ez a csodálatos és áldott nap, amikor is a sok helyről összegyűlt hívők sokasága Élim pálmái alatt, az Ige forrása mellett magasztalta a gyülekezet Urát, aki Kiss Zoltán testvért rendelte a gyülekezet pásztoraül.

Az imaáhitaton Kocsis Ferenc tv. (Kraszna) a Zsid 12,1-2, míg Fehér Gyula tv. (Diószeg) a 2Kor 5,17 alapján buzdított imára. Alkalmi igét dr. Simon József, szövetségünk elnöke hirdetett az Ef 3,20-21 alapján, ami után Kiss Zoltán ismertette önéletrajzát.

Kézrátétellel dr. Simon József, Kovács Gyula, Albert Zsolt, Fazakas György és Papp Dezső testvérek imádkoztak az új lelkipásztorért, amit köszöntések követtek. Zsisku Lajos tv. a diószegiekről a Zsolt 60,6 versével, Dimény Miklós tv. a krasznaiak, míg Bálint Ibolya testvérnő a lelkipásztor feleségei nevében köszöntötte a beiktatott pásztort és családját. A helyi gyülekezet vasárnapi iskolásainak és ifjainak köszöntése után Papp Dezső lp., Bara László helyi református lelkész, és Mados Attila polgármester mondtak köszöntő szavakat. Záró igehirdetéssel Kovács Gyula lp., a missziókerület elnöke a 2Móz 5,22 alapján szolgált.

A déli órában a helyi gyülekezet közös ebédet vendégelt meg a környék gyülekezeteiből érkezetteket.

Délután Kiss Zoltán beiktatott lelkipásztor székfoglaló beszédében a Jer 38,1-6 alapján Isten megújító munkájának a fontosságát hangsúlyozta. Ezt követték Albert Zsolt volt ügyintéző, Madar Daniel a helyi pünkösdi közösség elöljárója, Bálint Pál, ifj. Szabó Mihály, Dimény Ernő, Bana György (krasznai roma)

majd Dimény Mária a krasznai nőikör részéről való köszöntései.

A délutáni istentisztelet keretében megemlékeztünk a gyülekezet fennállásának 125. éves múltjáról, aminek rövidített krónikáját Fazakas György lp. ismertette, majd az 1Sám 7,12 alapján szólt az igéből.

A nagyszámú vendégsereg úgy délelőtt, mint délután a krasznai gyülekezet, ének és fúvóskarát nagy élvezettel hallgatta, akik együtt szolgáltak a helyi testvérekkel.

Kívánjuk, hogy tegye az Úr felejtethetlenné ez ünnep áldását minden jelenlevő számára, a gyülekezet Ura pedig legyen örökké áldva. **ZSISKU LAJOS ny. lp.**

Érszöllősi körzet – Az őszi hálaadó ünnepélyeken megemlékezünk arról, hogy Isten ebben az évben is adott jó gyümölcsöket a fáradtságos, de örömteli munka nyomán. A nyáron körzetünk három gyülekezetében került sor bemerítésre.

ALBISON június 1-én egy hónappal az imaház-megnyitó ünnepély után két idősebb testvérnő vallotta meg hitét bemerítés által, így az egy éve bemerítkezettekkel együtt a kis gyülekezetnek immár 10 úrvacsorázó tagja van.

SZILÁGYPÉRBAN

egy ifjúsági hétvégi konferencia és evangelizáció záró alkalmá volt a július 6-án megtartott bemerítés, ahol négy személy fogadott örök hűséget megváltójának. Ők a szilágypéri roma gyülekezet tagjai lettek.

MAGYARKÉCBEN

július 20-án mozdult meg a víz, abban a missziós sátorban, melyet az előtte való este evangelizációs alkalmakra használtunk; öt személy csatlakozott a gyülekezet-hez. Azért imádkozunk, hogy az Úr tartsa meg mindazokat, akik elindultak az ő követésében és érkezzünk meg valamennyien oda, ahol ő is van! (*Veress Efraim*)

GYALU – Isten kegyelméből ez évben is megmozdult a víz a roma gyülekezetben. Augusztus 3-án tizen-négy fehér ruhás tett bizonyoságot Jézusról mint Megváltójáról, és csatlakozott a helybeli gyülekezethez. Alkalmi igehirdetéssel délelőtt Máté Ferenc lp. szolgált a választói román baptista gyülekezetből, délután pedig Borzási Pál lp. a magyarlónai gyülekezetből; a bemerítést Máté Miklós ügyintéző lelkipásztor végezte.

Az ünnep jelentőségét csak fokozta az a tudat, hogy a gyülekezet egy újabb mérföldkőhöz érkezett: Máté Miklós testvérünk elköszönt a gyülekezet tagjaitól, a gyülekezet pedig még aznap új lelkipásztor hívása felől döntött, Florin Mureșan testvér személyében, a kolozsvári ☩

A fehér ruhások nevei, az első sorban balról jobbra: **Adam Elisabeta, Adam Adrian, Adam Alina, Vischi Paula, Diószegi Ramona**; második sor: **Viski Aida, Adam Ernő, Fodor Alexandra**; harmadik sor: **Muza Dana, Muza Vasile, Stoica Ioan, Viski Zoltán**; negyedik sor: **Herki Vlad és Muza Daniel**.

ARAD-BELVÁROS – A gyülekezet szeptember 26-28. között evangélikációs alkalmakat tartott, amikor Borzási Pál magyarlónai lelkipásztor szólta az igét a „*Jöjj, ismerd meg az Urat!*” bátorító mottó alapján. Ünneplésünk örömét fokozta, hogy vasárnap délelőtt négy fehér ruhás tett bizonyosságot Jézus Krisztusban megnyert üdvösségéről, és vallotta meg hitét a keresztség által.

A Málík házaspárt Fazekasvarsándról betegség, próbák által vonta magához Isten. A férj, János, személyes

vallomásában így fogalmazott: „Bár csak választottam volna ezt az utat már nagyon rég, akkor most nem ilyen volna az életem, de így is hála hogy elfogadott Isten.” Feleségének, Ildikónak, a rákkal küszködve szinte az is kérdés volt, hogy tudja-e vállalni az alámerítést. Imameghallgatásként éltük meg, hogy együtt léphettek a hullámsírhoz.

Karda Gyöngyit a próbák között hívó munkatársak, és a rádióban elhangzott magyar nyelvű igehirdetések által hívta el a követésére, ő most

nagyon boldog, hogy követheti az Urat. Kürti Szabolcs a gyülekezetben nőtt fel, de neki is szüksége volt a megtérésre, így ő is örömmel vallotta, hogy Jézus megbocsátotta az ő bűneit.

A képen láthatók (balról jobbra): Szűcs János előljáró, Borzási Pál lp., Karda Gyöngyi, Málík Ildikó, Málík János, Kürti Szabolcs, Nagy Mihály ny. lp. és Simon András lp.

Kívánjuk, Istenünk tartsa meg a fehér ruhásokat az ő követésében, és tegye alkalmas eszközökké országa építésére. **(Simon András)**

SZILÁGYPERECSEN

Október 5-én tíz fiatal merítkezett be az Úr Jézus példájára, vallást téve ezzel hitükről és engedelmisségükről. A képen balról jobbra látható Borzási István helyi lelkipásztor, Balla Noémi, Tötös Evódia, Debre Elizabeth, Józsa Krisztina, Balla Barbara, Darabont Ruth, Szabó Hajnal és Bálint Pál ny. lelkipásztor; a második sorban: Bákai

Péter, Bonczidai Richárd és Bonczidai Márk. Mindannyian a szilágyperecseni gyülekezet tagjai lettek. Megtérésük a korábbi evangélikáló alkalmakon és táborozásokon történt. Az igét Bálint Pál ny. lelkipásztor hirdette népes hallgatóság előtt, a tágas imaházban, a szerecsen komor nyik megtéréséről és bemerítkezéséről (ApCsel 8:26-39). Az új tagokért a

helyi és a vendég lelkipásztor, valamint a gyülekezet diakónusa imádkozott kézrátétellel. Az Úr tartsa meg őket a kegyelemben!

Délután folytattuk ünneplésünket, az igehirdetés a szent élet szükségességéről szólt: „*Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.*” (Zsid 12:14) **(B.I.)**

⇒ 11. sz. román baptista gyülekezetből. Kezdetől fogva egész mostanáig, azaz 1990-től folyó év augusztusáig, Nagy Károly, Rajna Ottó és Máté Miklós magyar baptista testvérek voltak a gyülekezet plántálói és pásztora. Valószínű azonban, hogy a gyalui roma gyülekezetnek – ahol a miszsió eredetileg magyar nyelven indult, de immár minden

román nyelven zajlik –, többé nem lesz magyar ajkú lelkipásztora. Az Úr tartsa meg a friss hívőket az ő kegyelmében, adjon további növekedést a gyülekezetnek. Ugyanakkor áldja meg Máté Miklós nyugalmazott lelkipásztort is, hogy míg tart ereje és van ideje, szolgálja tovább az Urat ott, ahol alkalom adódik. **(Borzási Pál)**

Hála a szolgálati évekért

Együtt ünnepelt a nagyvárad belvárosi gyülekezet szeptember utolsó vasárnapján Megyesi József ny. lelkipásztorral, aki a szolgálatra való kirendelésére emlékezett. Éppen 62 évvel ezelőtt (1952. szept. 28-án) avatta őt lelkipásztorrá Aradon Bokor Barnabás, Kiss Lajos és Pitt Popovici tv.

Fotó: Debrenti Kamilla

A bevezető szolgálatokat követően Megyesi tv. tett bizonyosságot arról a hűségről, amellyel Isten őt a 62 éven keresztül hordozta. Olyan igeversék hangzottak el, amelyek emlékeztető módon segítettek, erősítették testvérünket szolgálata során. „Csak légy erős, és igen bátor!” – ezt a bátorító, erőt fakasztó ígét kapta az Úrtól indulásakor a Józsi 1:7-9 alapján. Amikor kezdőként mulasztott, Isten a 37. Zsoltárból adott vigasztalást.

Megyesi tv. elmondta, hogy egyre többet foglalkoztatja a Zsid 13:7, hogy mit hagy maga után, mire fognak emlékezni az emberek? Tudja, hogy a gonosz nem adja fel a támadást soha, ezért bátorító számára Jézus példaadó kitartása a végső. Megértette, hogy az öregkori próbáknak pótvízsga szerepük van. „Oda kell eljutnunk, hogy mindenről le tudjunk mondani, mert egyedül csak megváltó Urunk tud rajtunk segíteni.” Ugyanakkor az Ézs 41:10 alapján Megváltónk nemcsak mellénk áll, hanem győzelemre is segít. Az „elégséges” is megfelelő minősítés, mert Pál apostol is ezt kapta: „Elég néked az én kegyelemem”.

Végül saját költeményét mondta el: *Hála a szolgálati évekért.*

KÖSZÖNTÉSEK

Sánta Ibolya mondott verset *Üdvözet* címmel; ez a költemény volt az, amelyet ugyancsak ő mondott el 1967. nagycsüttörtökön, Megyesi tv. nagyvárad beiktatásakor.

Ezután a két lelkipásztor köszönté-

se következett. Simon József lp. a romolhatatlan koszorú reményét csillantotta fel az 1 Kor 9: 24-25 alapján, s arra bátorította a szolgatársakat, úgy fussanak, küzdjenek, hogy elnyerjék a jutalmat. Giorgiov Adrián lp. hálás volt a sok imáért és a kapott bátorításokért, s a Jób 10:12-vel köszöntötte Megyesi testvért, Isten további gondviselésére bízva őt.

Igehirdetése elején Füstös Gyula hajdúböszörményi lp. (Mo.) emlékezett ifjúkori éveire, a Megyesi bácsi szolgálataiban kapott bátorításokra. A prédikációban arról a feszültségről beszélt az 1Móz 1:24-27 alapján, mely az ember ösztöne és az Istentől kapott személyiség között húzódik. A teremtés hatodik napján Isten továbblépett az állatok szintjénél és önmagát adta az emberbe. Ez felelősséggel jár. Az újjászületett ember kiváltsága, hogy bemutathatja Istent. Ezért úgy kell élnie, szentül, ahogy Isten is elrendelte teremtő tervében!

KÖNYVBEMUTATÓ

Az ünnepi istentisztelet végén egy könyvbemutatóra is sor került, melynek mindhárom szerzője jelen volt. Az *Ő előbb* c. könyv 33 képírás a Megváltó Krisztus életéből. Az illusztrációkat Megyesi József ny. lp. készítette, a szövegeket Kiss Lehel szamosújvári, valamint Füstös Gyula hajdúböszörményi lelkipásztor írta. A könyv a Szűcs Family kiadó gondozásában jelent meg, Baranyi József írta hozzá az *Előszót*.

A könyv bemutatása kapcsán Kiss Lehel lp. mondott méltató szavakat Megyesi testvérről, s a vele való kapcsolatáról, majd az *Előszóból* mondott el részletet annak szerzője Baranyi tv.

Kiss Lehel elmondta, számára kegyelem és ajándék Megyesi testvért ismerni, nem csupán mint képzőművészt, hanem lelkipásztorként, lelkigondozóként s barátként is. Teológiai tanulmányai során az ő személyében „emberére” talált. Megtanulta tőle, hogy minden táltum csak akkor ér valamit, ha az le lett téve a Király elé, legyen szó akár tollról, akár lantról vagy éppen énekehangról. Megyesi

testvér életével is példát mutatott számára: olyan emberré kell válni, aki kész vállalni a szeretet, a szolgálat útját. Üzenetét a mindenkinek szánt bátorítással zárta, a Zsolt 90:12-vel.

Baranyi József a következőképpen nyilatkozott: „Megtiszteltetés az ünnepen résztvenni, Megyesi testvért lelki testvéremnek, barátnak nevezni, s nagy megtiszteltetés volt vele együtt dolgozni a bibliarevizíós munkában... Megyesi testvér a szív embere.”

A könyv illusztrációit illetően ezt mondta: „A különös Megyesi testvér képeiben a mindenhol felfedezhető szív, amely mindig üzenet értékű és elválaszthatatlanul kapcsolódik az egész kép üzenetéhez.” „Az ő képeiből is az egész embert ábrázoló szívet ismerjük fel, amelyben magunkra ismerhetünk, és a láthatatlan és felfoghatatlan, de szerető Isten lepleződik le előttünk hiánytalanul a rajzokban bemutatott szívekben. A képek üzenete így ér el a szívünkhöz, hogy mi is közelebb kerüljünk Isten szívéhez. Mert a szívüinktől Istenhez csak ilyen út

Megyesi testvér új könyvének borítója; a címmel rendelkező írásokat Füstös Gyula készítette, az igeverssel kezdődőeket Kiss Lehel.

vezet.” E sorral fejeződik be Baranyi József Örök Jelenlét c. verse is, melyet az *Előszó* után olvashatunk a könyvben.

Az emlékünnepre Megyesi tv. egy önarcképet is készített, melyet a nagyvárad gyülekezetnek ajándékozott.

Az Úr legyen a dicsőség Megyesi József hűséges szívéért és kezéért, mely által olyan sok gyülekezetet és egyént megajándékozott!

Köszönjük szépen, Megyesi bácsi! Istenünk jutalmazza meg gazdagon!

MELEG ADINA

Dénes Ferenc

SZÍVEM HARANGJA KONG

Kong a harang, szívem harangja.
Szívbőlcsőm most Krisztust ringatja.
Betlehemi tájakon járok,
Angyalserget, csillagfényt látok.
Csodaének zeng át a légen...
Örömmel van fent az égből.
Üdvéről zengnek angyali ajkak,
Embereknek örömhírt hoznak.
E hír szívemnek is kincse lett,
Mert Krisztus benne megszületett.

Kong a harang, szívem harangja.
Csöndes **karácsony-este** van ma.
Kint hóviharos a láthatár,
Fázódik ott ember és madár...
Rohanó szél jégfoga csattog,
Orkán-kerék jajgatva kattog,
De lelkemben nem tombol vihar,
Nincs sötét éj, nem zörög avar...
Hideg hó nem főd szenny-göröngyöt,
Mert Jézus szívembe költözött.

Kong a harang, szívem harangja.
Mennyei kéz csendben kongatja.
Felkél benne sok-sok szent titok,
Ébrednek tervek, vágy-álmok,
Összezendül minden érzés, húr,
S életemen Krisztus lesz az Úr.
Zengő dalba vidáman kapok,
Alázattal porba roskadok,
Fohászsom felszáll az egekig,
S lelkemben új világ születik.

Kong a harang, szívem harangja...
Jöjjön, Uram, az üdv hajnala!
Vidíts fel sok megdermedt rögöt,
Hova nyomor s halál költözött.
Ragyogtasd fel az áldott ígét,
Oszlasd a lelkek tél-hidegét,
Hogy e szent karácsony ünnepén,
Ne legyen oly sok árva s szegény...
S mire tölünk e nap elköszön:
Legyen áldott béke e földön!

FOHÁSZ

Karácsonyi öröm, szállj le már a földre,
jóakarat, béke szálljon a szívekbe.
Égi szabadító, megváltó Jézusunk;
Örömmel fogadunk mi drága Krisztusunk.
(Ismeretlen szerző)

Molnár Jakab

ÚJÍTS MEG

Lelkem csendes rejtekében
elnémíthatatlan vágy
bontogatja szelíd szárnyát:
újíts meg, Uram, égi Atyám,
mert érzem, mert tudom,
hogy a megszokás, a közöny
sorvasztja erőmet,
lankasztja kedvemet...

lelkem ruháján foltok feketéllnek,
életemnek nincs sava-borsa,
a szeretetem bénultan biceg,
nem jár a tettek sodrában;
a hitem csak ritkán lobbanó tűz,
fel-fellángol, s aztán
el-elszenderedik...

Uram, égi Atyám,
az advent áhítatában
hozzád könyörgök csendesen:
nyújtsd kegyelmed aranylétráját,
hogy megragadhassa kezem,
s a tespedés völgyéből
hozzád emelkedjem.

Újíts meg, tisztíts meg,
hogy mint remegő harmatcsepp,
szent arcod tükrözze életem,
s legyek újra, ki voltam régen,
szolgálatra kész,
minden jó tette friss,
örömhírmondó, békekövet,
halló fül, látó szem,
más gondjára érzékeny,
s mint Fiad, az Úr Jézus,
égni tudjak az oltáron.

Mucsi Bálint János

HOMOKÓRA

Csak néhány óra van még hátra,
egy éjszaka.
A talentumot keresem lázasan,
amit nekem adott,
amikor elhívott
és megbízott.
Ha megérkezik ma este,
kérni fogja tőlem!
Mondjam azt, hogy elásott kincs
az, amit ő adott?
Bármit is mondok,
ha rám tekint,
meglátja rajtam a valóságot.
Nem ástam el,
de rozsdamarta aprópénz,
amit kamatozott!
Homokóráim
lassan és egyformán
engedi át a homokszemeket.
Csak néhány szemcse
van még hátra,
néhány óra talán?
Megfordítja-e újra?
Vagy gyakorolni fogja
örökérvényű, vitathatatlan jogát,
és hagyja leperegni végleg
a homokóráját?
Csak néhány óra,
s a hajnal egy új napot,
új évet vagy új korszakot hoz rám.
Fáradtabb leszek, öregebb talán.
Távolabb lesz az idő kódében
a kezdet kezdete,
s a jövő, a vég tisztábban tűnik fel,
ha nézek előre.
A gyertya fényében
egy kéz felírta életem falára:
„Mene, Mene, Tekel!”
De az „Ufarszin” helyett
odarajzolt három szeget,
egy töviskoronát és a keresztet.

Betlehem fényei: a felvétel a dombon épült várost körülvevő mezők egyikén készült. (Forrás: A Biblia készítője - David & Pat Alexander.)

A 2013-as **Karácsonyi Fogalmazásverseny** díjazottjai a nyáron Körösjenő mellett táboroztak.

A kis írók (a fotón a szervezőkkel) alkotásaiból adunk ízelítőt.

ÁLOM ÉS VALÓSÁG

Élt egy fiatalember Názáret városában, akinek megtetszett egy szép, ügyes leány; el is jegyezte őt. A fiatal pár neve Mária és József volt.

Egyszer megjelent Máriának Gabriel angyal és elmondta, hogy terhes lesz és fia születik. A neve pedig Jézus lesz, a Magasságos Fia, ő menti meg a világot bűneiből. Ez sokat foglalkoztatta Máriát.

Egy napon erről álmodott. Nagy és fényes teremben találta magát, ahol volt hét kapu. Egy hang ezt súgta neki: „Menj be ezeken a kapukon!” Mária engedelmeskedett, és bement az első kapun. Ott egy arannyal és ezüsttel díszített terem volt, amelynek közepén a császár csontból faragott trónon ült. Szigorúan kijelentette a szolgájának: „Hirdesd ki egész Izráelnek, hogy népszámlálást tartunk!”

Mária a szigorú tekintet láttán megriadt, hirtelen a második kapu előtt találta magát, és átment rajta. Itt barmok hangja ütötte meg a fülét, és szalmaszál szúrta meg a lábát. A barmok bőgését

gyermeksírás, a sötétséget világosság váltotta fel. Gazdagok és szegények hódoltak a gyermek előtt. Miután a látogatók elmentek, József közölte, Heródes halálra keresi a gyermeket. Ezért vissza kell menniük Názáretbe. Ekkor Mária már a terem végébe ért.

A harmadik kapuhoz érve belépett, és ahogyan körülnézett, egy oltárt vett észre és egy gyermeket, aki a papok tanácskozásán vett részt. Nem mert megszólalni, csak hátrált visszafelé.

Egyszer csak a negyedik kapu nyílt meg előtte. Egy fűves hegyen vett észre magát, ahol nagy tömeg hallgatott egy tanítót. Az emberek megéheztek, a tanító pedig felemelte tekintetét az égre, és öt kenyérből és két halból megvendégelt ötezer embert.

Ámultan lépett Mária az ötödik kapuhoz, csodálkozását sírás váltotta fel. A fűves hegy kopárrá változott. Az ártatlan férfit, aki nemrég csodát tett, most a kereszten látta függeni, körülötte dühös tömeggel. Mária nyugodni akart és hirtelen a hatodik kapu előtt lelte magát. Kinyitotta, és egy sír tárult

elő. Egy angyalt vett észre és azt is, hogy üres a sír. Az angyal szelíd hangon megszólalt és azt hirdette, hogy feltámadott a megfeszített. Ennek Mária is nagyon megörült.

Nagy örömeiben észre sem vette, hogy már a hetedik, és egyben utolsó kapu előtt állt. Egy ismerős hegy tárult elé ismét, ahol tizenegy férfi szegezte tekintetét az égre. Mária is felnézett, és a feltámadott tanítót látta, ahogyan egyre feljebb és feljebb emelkedik, amíg eltakarja a felhő. Ekkor hirtelen felriadt, de eszébe nem jutott csak az, amit az első két kapu után látott, de erről sem mondott senkinek semmit.

Egy napon József azzal a hírrel toppant be Máriához, hogy el kell menniük Betlehembe, mert Augustus császár népszámlálást tart. Ekkor Mária megértette, hogy az álom által Isten megmutatta neki a jövőt és azt, hogy az álom valóság is lehet.

Valóban, ez az álom beteljesedett, az egész emberiség örömeire.

Mátyás Dániel, 5. osztályos tanuló,
Magyarláros, Domokosi Ált. Isk.

A JÁMBOR PÁSZTOR

Egy hűvös, tavaszi hajnalon Mária vízéért ment a közeli kúthoz. Egyedül volt. Korsóját telemerítette, majd fél kézzel megragadta az edény fülét. Mikor felegyenesedett, egy angyalt látott ülni a kút kávéján. Mária meghökkent, de az angyal így szólt hozzá: „Ne félj Mária, kegyelmet találtál Istennél! Gyermeket fogansz és fiút szülsz, akit Jézusnak fogsz elnevezni! Fiad nagy lesz és a Magasságbeli Fiának fogják hívni!”

Mária megdöbben hangon kérdezte az angyaltól: „Hogyan válik ez valóra, amikor férfit nem ismerek?”

Az angyal így válaszolt: „A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával”. Mária még szeretett volna kérdezni az angyaltól, de amilyen hirtelen megjelent előtte az égi küldött, pont olyan gyorsan nyoma is veszett. Miután magához tért a döbbenetből, Mária elindult hazafelé.

Otthon elhelyezte a korsót a vizes állványon, és nyugtalanul a napi teendők után látott. Gondolatai azonban minduntalan visszatértek az angyalhoz. Öröm és félelem szorította a szívét. Örült, hogy Isten méltónak találta arra, hogy feladatot bízson rá. Félt attól, hogy József nem fogja feleségül venni, pedig már az egész jövőendő életüket eltervezték. Nyugtalanul tett-vett a házban, de nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a mai napon gyökeresen megváltozott az élete.

Feje megfájdult, és ledőlt néhány pillanatra az ágyra. Elalvás előtti utolsó gondolata az volt, hogy nem jó kiválasztottnak lenni. Rövid pihenője alatt álmodt látott.

Álmában egy gyönyörű fát látott, a fa alatt egy pásztor hevert, mellette egy furulya. A nyáj körülötte szétszéledve legelt. A nap melegen sütött, távolban egy patak csordogált, és könnyű szellő ringatta a fák leveleit.

Mikor a nap a láthatár peremére ért, a pásztor felkelt a fa alól. Furulyázni kezdett, és elindult a közeli karám felé. A furulya hangjára a nyáj abbahagyta a legelést, és követte a pástort. A távoli dombokon újabb juhnyáj tűnt fel. Mindannyian a karám felé tartottak, arra, ahonnan hallották a furulyaszót.

Mária megébredt. Fátyolos szemekkel nézett körül otthonában, mintha most látná először a körülötte levő tárgyakat. Nyugtalanúsága elmúlt. Megigazította gyűrött ruháit, majd gyors, ruganyos léptekkel ment a tűzhelyhez. A kicsiny kályhában nyomban fellobbant a láng. Mária odakészítette a lábast és megtöltötte vízzel. Közben a szívében hallotta a furulyaszót, mely lágy dallamával egy ismeretlen jövő felé hívta.

Kósa Andrea, 6. osztályos tanuló,
Arany János Ált. Isk.,
Csíkszentmihály

Semmit ne szorítsunk, úgyis kifolyik

Megszólalt reggel a légiriadó, 1944. szeptember 6-án, és Ibolya, a 11 éves kislány nem a saját pincéjükbé, hanem a szomszédék bunkerjébe szaladt át; így maradt életben, mert a házukat találat érte. A háború vége felé Nagyváradot kétszer bombázták a szövetséges légierők, '44. június 2-án és szeptember 6-án. A 70. évforduló alkalmából kérdeztük **özv. Füstös Gyuláné Ibolya** testvérnőt, a nagyvárad-belvárosi gyülekezet tagját.

Minha az angyalok vezették volna Ibolya néni lépteit a szerkesztőségbe. Szeretet megrendeléseket hozott az év elején, lelkipásztor fiától, a határon túlról. Eközben említette meg, hogy kislány korában gyakran kigyalogoltak anyukájával Szentjánosra; megörültem, milyen pontosan emlékszik a Máté és a Szilágyi családra, és az akkori kis gyülekezetre... A nyár derekán újból benézett hozzánk, de ekkor már én kérdeztem, ismer-e valakit, aki átélte Várad bombázását, merthogy annak most van a 70. évfordulója. Meglepetésemre így válaszolt: „A mi házunkat is bombatalálat érte, és csoda, hogy én megmenekültem”. Augusztus elsején, egy újabb találkozáson készült el az interjú. A gazdag anyagból néhány részlet alább következik: a még békés évektől indulunk, hogy a szülőket is megismerjük.

❑ Kik láthatók ezen a régi fotón?

– *Füstös Gyuláné Ibolya*: a hátsó sorban balról Máté bácsi, mellette a felsége, Emma néni és édesapám, Kiss Lajos. Az első sorban balról Páth Jánosné Budapestről, középen én vagyok, mellettem édesanyám, Kiss Etus (*az énekkar valamikori jeles altosa, Páth Etus néni, a zeneszerző Héthalmi Páth Károly nővére – rip. megj.*). Itt is rendszeresen jártunk gyülekezetbe, de volt úgy, hogy anyukám azt mondta, na most kimegyünk Szentjánosra. Szerettem abba a kis imaházba menni. Szeretett engem a Máté család, én is őket. Nekik nem volt gyermekük. Emma néni egy szelíd asszony volt, Máté bácsi pedig nagyon ismerte a Bibliát, ő nem végzett szemináriumot, de komolyan foglalkozott az igével, és felnézett rá a többi család. Jól voltunk nagyon velük. Édesapám és édesanyám nyáron kimentek aratni, Máté bácsi nem hívott más munkást, hanem engedte, hogy a szüleim dolgozzanak; anyukám markot szedett, apám kaszált. Ő különben cipőgyári munkás volt – süketnéma, de nem született süketnéma, hanem betegségből kapta – az ő édesapja, Kiss Ferenc, Szalontán és Tulkán prédikátor volt. Úgyhogy nekünk meg volt a téli kenyérünk.

Olyan kenyereket sütött nekünk anyukám, hogy csuda. Mielőtt férjhez ment volna, itt a menháznál szolgált mint szakácsnő. S az édesapja, Páth János volt a gondnok; azt mondják, hogy a telket, amire az imaház épült, ő szerezte, ő találta meg a gyülekezetnek.

❑ Hány éves volt akkor Ibolya néni?

– Tizenegyéves voltam '44-ben. A bombázások után a központba költöztünk. Onnantól csak Máté bácsiék jöttek hozzánk, mi már nem mentünk ki Szentjánosra.

❑ Hogyan kerültek velük kapcsolatba?

– Azt nem tudom pontosan, de anyukám igen tevékeny volt. Fiatalabb korában ő misszionáriusnak készült, a '20-as években. Ment is volna, de aztán az országhatárt lezárták, és elmaradt minden. Majd '30-ban ment férjhez apukámhoz. ...Például

Félegyházára is kijártak missziózni, volt egy testvérnő, Szabó Juci néninek hívták, odavaló volt Félegyházára, de az imaházunknak sokáig voltak a gondnokai; anyám altos volt, neki meg nagyon szép szoprán hangja, és sok gyülekezetbe jártak énekelni.

❑ Szentjánosra, nyolc km-re, gyalog?

– Akkor az a világ legtermészetesebb dolga volt. Gyalog jöttünk ide is, a mienkbe. Apukám délelőtt jött velünk a gyülekezetbe, délután már nem. Ő ugye semmit nem hallott, és

délután többnyire énekek, meg ifjúsági program zajlott. Viszont egy kedves zsidó barátjával találkoztak, annak a felesége szintén süketnéma volt, együtt dolgoztak a cipőgyárban, és vagy azok jöttek hozzánk, vagy apukám ment azokhoz. Én meg anyukámmal mentem az imaházba. Este, mindenek után tartották még az énekórát, kilenc fele ért véget. Persze járt a villamos a Püspöki úton, de hát volt egy kitérője, ahol várták egymást a kocsik, úgyhogy körülményes és lassú volt nagyon. A közelünkben laktak Mikó Jóskaék, velünk átellenben Faragó Berciék, és velük együtt, télen-nyáron gyalog mentünk haza.

❑ Mi történt a bombázások napján?

Mi a Kőrösi Csoma Sándor utca 1. szám alatt laktunk, a vasútállomástól nem messze, a volt Püspöki úton belül. És körülbelül a 15. számnál, a túlsó oldalon volt két hatalmas hársfa, és az alatt állt két német katonai autó. Máskor kimentek a városon kívülre, de akkor olyan hirtelen jött a riadó, mert előbb bement a rádió: „Légi veszély! Légi veszély!”. Aztán mikor felhangzott: „Karcag, Békés, Várad – Légiriadó!”, már tudtuk, hogy rögtön jönnek. Tehát ez a két német kocsi már nem tudott kimenni, és beállt a fák alá. Talán őket akarták eltalálni, de a mi udvarunkra került a bomba. Hatalmas tölcser keletkezett. A két szomszéd házból semmi nem maradt, igaz, hogy mind-egyiket vályogból rakták. A mienk nem dőlt össze, mert tiszta téglá volt, jó alappal, de lakhatatlanná vált. Reggel történt a bombázás, sem anyukám, sem apukám nem volt otthon. Így szaladtam át a szomszédékhoz.

❑ Milyen volt a bunker?

– L-alakban a földbe vájva, lépcsők vezettek le. A tetejére lapokat tettek, amire vastagon földet, azt be is vetettek, hogy ne látszodjon. A kicsike bejárata egy olyan lapot húztak, mint egy gyúródeszka, a hosszabb résznek a végén pedig egy kályhacsövet engedtek ki, hogy kapjunk levegőt. Még azon a kicsi résen is annyira jött a téglá-, meg a kőpor, hogy majd megfulladtunk. *(Folytatás a záróoldalon)*

Hangold fel a szíved!

A hogy a karácsonyhoz közeledünk, látjuk magunk körül a készülődést: a városban felszerelik a díszeket és világítást, az üzletekben és a tévében előtérbe kerülnek az ünnepi reklámok, új karácsonyi zeneszámok jelennek meg az interneten...

A külsőségeken túl azonban kulcsfontosságú, hogy a szívünket is hangoljuk az ünneplésre, emlékezzünk a karácsony igazi üzenetére.

Csodálkozzunk rá újból arra az elképesztő szeretetre, amit Isten mutatott felénk: az örökkévaló, mindenható Krisztus belépett a világunkba emberi formában, törekény kisgyermekként. Ő előre tudta hogy megaláztatásban és szenvedésben lesz része, sőt az emberek meg fogják ölni, de mindezt mégis vállalta, hogy megváltson minket és elkészítse az üdvösség útját az Atyához! Isten szeretetének legnagyobb kifejeződését látjuk meg Krisztus születésében, halálában és feltámadásában. Ezáltal megváltoztatta a világtörténelem menetét és a mi sorsunkat: bűnbocsánatban és örök életben részesülhetünk!

Engedjük, hogy ezek az ígék megújítsák örömeinket és reménységünket: „*Ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet... Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában... Dicsőség a magasságban Istennek és a földön béke és az emberekhez jóakarata!*” Lk 2:10-11,14.

Kívánom, hogy ezen az ünnepen kapjunk új, személyes üzenetet az igéből, Isten szeretete töltse be szívünket! Ezt az őszinte, feltétel nélküli szeretetet közvetítsük a körülöttünk élő emberek felé gyakorlatias módon! Adjuk tovább az örömhírt – szavakban és tettekben – legyünk az áldások sokszorozói! **Boldog Karácsonyt!**

KULCSÁR PÉTER

Élj hasznosan! – Országos Baptista Ifjúsági Konferencia

Szeptember 26-28. között zajlott Zilahon a Baptista Országos Ifjúsági Konferencia. Isten jelenlétének megtapasztalásáról szóltak a visszajelzések, mély nyomot hagyott a fiatalokban, megújulásokról, megerősödésekről számoltak be. Áldást ő adott, de eszközök voltak a kezében mindazok, akik a szervezést vállalták: az Emabisz és a zilahi gyülekezet. Az alábbiakban az Emabisz elnöke, *Szabó László* lp., és a zilahi szervezők részéről *Pardi Félix* lp., *Sütő Magdi* és *Nagy Melinda* válaszolnak a kérdéseimre, milyen nehézségekkel, hogyan zajlott a szervezés, majd a konferencia, milyen áldásokat tapasztaltak.

Mikor kezdtétek a szervezést?

Szabó László, Emabisz-elnök: Már a mandátumunk elején bevettük az eseménynaptárba az Országos Konferenciát, hiszen minden második évben egy ilyen megszervezésre kerül. A készülés két hónappal korábban kezdődött. Lelkesedéssel néztünk elébe, hiszen ez az Emabisz legnagyobb rendezvénye.

Sütő Magdi: En augusztustól kapcsolódtam be a szervezésbe, gyülekeztünk vezetőségének felkérésére. Isten első pillanattól adott örömet, lelkesedést, amiért nagyon hálás vagyok.

Sokadik országos konferencia volt ez Zilahon; milyen korábbi tanulságok sikertült felhasználni?

S. M.: Eszközök vagyunk/voltunk az áldás áradásában. Minden háttér-szolgálat ennek kell legyen alárendelve: a regisztráció, csomagmegőrzés, ételkészítés úgy kell zajljon, hogy az a fiatalok figyelmét ne vonja el a lényegről, Isten jelenlétéről. Kevés a helyünk, de örülünk, hogy nem volt különösebb fennakadás. Igyekeztünk tudatosítani magunkban, hogy vendégeket várunk, nem betolakodókat.

A program mely részét tartottátok különösen fontosnak?

Sz. L.: Mindegyiket fontosnak láttuk. Ha mégis ki kellene emelni valamelyiket, akkor az előadások és az éneklés lenne az, ami a hétvége vázát képezte. Próbáltunk törekedni arra, hogy az előadások témái aktuálisak legyenek, és lehetőleg az ő kérdéseiket válaszolják

meg. Így születtek meg az olyan témák, mint például: *Hogyan fedezzem fel Isten akaratát, hogy ne vesztegessen el az életemet?*, vagy *Emigrálás: áruháza vagy elhívás?* Az előadók kiválasztásánál figyeltünk arra, hogy korban ne járjanak túl messze a fiataloktól, életük legyen hiteles. Az éneklés fiatalos stílusa lendületet adott az alkalmaknak, a fiatalok szíve ráhangolódott Isten dicséretére.

Pardi Félix: Fontosnak tartottam az imaalkalmakat és az igeszolgálatokat.

S. M.: Az előadások és a dicsőítés volt a legfontosabb része.

Milyen célokat tűztetek ki a szervezésnek?

Sz. L.: Célként lebegett előttünk a fiatalok megtérése, megújulása és szolgálatra való elhívása. Imádságunk volt, hogy a fiatalok találják meg helyüket az életben, fedezzék fel Istenben életük cél-

ját, hasznát; nyerjenek vezetést a pályaválasztás és a házasság kérdéseiben.

P. F.: Lelki területen a cél gondolom mindig is az volt, hogy legyenek megterések, megújulások, odaszánások.

S. M.: Fő célom volt, hogy igyekezzek mindenkit szeretettel fogadni, aki kért, az kapjon szállást, és a felmerülő gondokat nyitottsággal kezeljem.

Mennyire volt nehéz a szervezés?

Sz. L.: Hálásak vagyunk, hogy a zilahi testvériség újból ajtót nyitott a konferenciának. Mindig nagy kihívás az ilyen méretű rendezvény (étkezés, elszállásolás, regisztráció). Örülök, hogy Isten átgépett bennünket ezeken.

S. M.: Még mindig vannak, akik későn határoznak, későn jelentkeznek.

Milyen imatémáitok voltak?

S. M.: Egységben, szeretettel tudunk szolgálni. A fiataloknál legyenek megterések, megújulások.

Nagy Melinda: Örültem a szolgálatnak. Ugyanakkor egyfajta szorongás is volt bennem, hiszen elvárásokkal jönnek el a fiatalok, és rajtunk is áll, hogy milyen „csomaggal” távoznak el. Ezért mindig elmondtam az Úrnak, hogy tegyen eggyé minket ebben a munkában és alázatos szívvel tudjam, tudjuk elfogadni amit ő ad nekünk: akár a kudarcot, ha kell, akár a sikert... A fő vágyam az volt, hogy a fiatalok életében történjen változás, „lobbanjon lángra” a reménység és a hit tüze; tudatosuljon bennünk, hogy értékesek, csodálatosak vagyunk, készek arra, hogy értelmes életet éljünk azon keretek között, amit Istentől kapunk.

Hogyan teljesültek az elvárások?

Sz. L.: Nagyon hálásak vagyunk azért, hogy Isten az ő Lelke által eggyé tette a konferenciázókat. Már a regisztrációnál megmutatkozott a fiatalok együttműködése, rövid időn belül több százan regisztráltak és elküldték a jelentkezési díjat. Az alkalmakon mindig zsúfolásig megtelt a terem, minimális volt a kintmaradozók száma... Imameghallgatás volt a fiatalok példás viselkedése a városban, a vendégfogadónál; kisebb kellemetlenségeket leszámítva, nem volt gond ezeken a területen sem. A konferencia után számos pozitív visszajelzést kaptam fiatalok, testvérek és lelkipásztorok részéről. Bátorító volt, hogy odahaza, az ifjúsági órán többen is elővették jegyzetfüzeteiket, az őket megérintő gondolatokkal... Lelkesítő volt látni, hogy sokan részt vettek a szemináriumokon, keresték a

fiatalok az Urat, a vezetést.

P. F.: Ami a szervezést illeti, az Úr felettebb megáldotta, nem voltak gondok, a gyülekezettől is jó visszhang érkezett. A lelki eredményesség területén én egy kicsit többet vártam volna, de így is hálás vagyok mindazért, ami történt. Jó légkör volt!

S. M.: A kezdés előtti nap még 70 fiúnak nem volt szállása, csodával határos módon talákoztunk román testvérekkel, akik besegítettek a vendégfogadásba.

N. M.: Könnyes szemekkel köszöntük meg Istennek mindazt, amit adott azon a hétvégén. Újra megtapasztaltam, hogy Isten a szívet nézi, a szolgálathoz való hozzáállást. Többet kaptunk, mint amennyit kértünk!

A szervezők másként vesznek részt egy konferencián, mint a vendégek – hogyan élték meg, milyen áldásai voltak számotokra?

Sz. L.: Nagy áldás volt számomra közel ezer fiatallal együtt dicsőíteni az Urat. Egy másik nagy áldás volt a lelkigondozói beszélgetések, amikor együtt imádkozhattam azokkal, akiket Isten megérintett. Jó volt látni a fiatalokban az Isten utáni vágyat, a szolgálatra való megmozdulást, és a változásra való hajlandóságot.

P. F.: Nem érzékeltem a szervezők részéről, hogy bárki is vesztesnek érezte volna magát azért, mert rajta volt ez a teher. Az ellenkezőjét tapasztaltuk, ezzel együtt tudták élvezni a konferenciát a szervezők is, és az Úr kárpótolta őket a szolgálatért.

S. M.: Szolgálat közben jó volt egymással beszélgetni, egymást bátorítani. Nagyon jó volt tapasztalni, hogy a fiatalok igyekeztek bekerülni a terembe (nem minden konferencián volt ez így).

N. M.: Különös ajándékként vettem az Úrtól azokat a testvéreket, akiket a készülődés során jobban megismertem. Jó volt tapasztalni az egységet, az egyetértést, ahogyan Isten mozditja szíveinket a szolgálatra. Áldást jelentett a fiatalok őszinte odaszánása, és olyan fiatalok bizonyoságtévése, akikért sokat imádkoztunk. Az igehirdetések, szemináriumok még jobban segítettek ráhangolódni Istenre, hűségesnek maradni hozzá.

Mindezek széppé és felejthetlenné tették számomra a konferenciát, és megerősítették bennem a tudatot, hogy érdemes kitartani, teljes odaadással szolgálni Istenünknek, mert **a végén nem az számít, mennyi év volt életünkben, hanem mennyi élet volt éveinkben.**

GERE LEONA

Szeptember 16-án **Boncidai Bálint** ravatalát álltuk körül Szilágyperecsenben. Testvérünk 1941. október 22-én született négy testvér közül másodiknak. Mivel édesapja meghalt a 2. világháborúban, édesanyja egyedül nevelte őket. Mint első fiúgyermek, a munka terhe a családban Bálintra terhelődött, amit súlyosbított, hogy a negyedik fiúgyermek mozgásképtelenül született, és 16 évig volt ágyban fekvő beteg, az ő gondozásában is nagy részt vállalt. 1957. augusztusában bemerítkezett Kulcsár István lp. által és a gyülekezet tagja lett. A '60-as évek elején Temesvárra költözött: ott talált munkahelyet. '66-ban házasságot kötött Nagy Erzsébettel Kémerről; 37 évig élt házasságban, Isten két gyermekkel áldotta meg őket: Gyuszival és Ildivel. Felesége halála után, mivel gyermekei külföldön találtak otthont, egyedül lévén, szülőfalujába költözött vissza. Arra vágyott, hogy hátralevő életét a rokonság és gyermekkori barátok közelében élje le. Gyászolja két gyermeke és öt unokája, valamint nővére: Etel. Az Úr Jézus azt mondta: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él!*” (Jn 11:25).

Szeptember 24-én **Sajtos Vilmától** (sz. Tötös) vettünk búcsút. Testvérnőnk 1935. július 19-én Perecsenben született hívó családba, harmadik gyermekként (öten voltak testvérek). 17 éves volt, amikor bemerítkezett Kulcsár István lp. által. 1956. február 25-én kötött házasságot Sajtos Miklóssal. Négy gyermekük közül három lánygyermek érte meg a felnőttkort. 49 év házasság után férje elhunyt 2005-ben. Özvegységében testi gyengesége ellenére is szeretett dolgozni, gyógynövények termesztésével, kenőcsök készítésével foglalkozott, illetve a szőlőben tevékenykedett. A begyűjtött javak általában nem eladásra kerültek, hanem gyermekei és ezek családtagjai élvezhették, és mások is, akik a közelében éltek. Életét a törődés szóval lehetne összefoglalni: nagyon szerette gyerekeit, unokáit, sokszor énekelt nekik, imádkozott velük, jó tanácsokkal látta el őket. Szeretett énekelni lelki énekeket, vallást téve ezáltal hitéről még az orvosoknak is. Szenvedéseit csendben, zúgolódás és panasz nélkül viselte. Szíve kívánsága mindig az volt, hogy egész háznépe az Úrnak szolgáljon, amelyért sokat imádkozott. Hisszük, hogy imái nem hullnak porba. 79 évesen, békésen, nyugodtan költözött el Teremtőjéhez, akinek szentelte életét. A viszontlátás reményében vettek tőle búcsút lányai: Zsigmond Olga és férje Józsi, Lukács Erzsike és férje János (chicagói lelkipásztor), Debre Anna és férje Márton, 9 unokája, 3 dédunokája, a gyülekezet, és sokan mások. (Összeállította: **Borzási István**)

Kerekes József testvér, az ippi gyülekezet oszlopos tagja, október 9-én, életének 83. évében sok szenvedés után hazaérkezett Megváltójához. Temetésén Kiss Lehel (1Móz 50:24-26), Fekete Csaba (1Jn 14:1-6) és Cserés Attila (2Kor 4:13-5:1) lelkipásztor testvérek hirdették az ígét, a vigasztalást és a feltámadás reménységét. A gyászistentiszteleten összevont énekkar és fűvőszeneke szolgált. A temető kertben záró imát mondott Gáti Gyula testvér. József testvérünk arra kérte családját, azért imádkozzanak, hogy a fájdalmak között ne váljon zúgolódóvá. Csoda volt megtapasztalni, hogy Isten élő igéje, hogyan válik számára egyre gyönyörűsebbé. Utolsó szava, (suttogása) a köszönöm szó volt, amikor lelkipásztor testvérünk imádkozott érte a betegágyán. Utolsó

hetekben gondolatban a „*Jézus vezess engemet... Vezess mennybe, ó Uram...*” című éneket énekelgette. Óhaja beteljesült. Emléke legyen áldott. (**A gyászoló család**)

Csóka Balázs testvérünkől búcsúztunk június 12-én Selymesilosván. A háznál Fehérvári Ernő református lelkész és Nagy István helyi lelkipásztor hirdette az ígét. A temető kertben Isten vigasztalását Király Tibor lp. tolmácsolta; a háznál, az úton és a temető kertben a nagyfalui fűvőszeneke szolgált. Testvérünk 75 esztendő kapott Istentől, fájdalmakkal és küzdelmekkel teljes élete volt. Ötévesen hadiárva lett és csak négy évet járhatott iskolába, mert cselédként kellett szolgálnia. 16 évesen került a sarmasági bányavállalathoz, 20 éves korától pedig nyugdíjazásáig a föld mélyében dolgozva tartotta el családját. 15 évesen tért meg, és Kulcsár István körzeti munkás által alámerítkezett. 1959-ben kötött házasságot Demjén Margittal, tíz gyermekkel áldotta meg őket Isten (9 fiú és 1 leány, és van 22 unoka és 2 dédunoka). Szeretett zenélni és énekelni, hajdan a fűvőszenekeban és az énekkarban is szolgált. Gyermekeit Isten félelmében nevelte, szerette nagy családját, nyugdíjas éveiben is munkálkodott. Három éve, hogy megtámadta egy betegség, elvesztette látását, felesége gondozására szorult. Az utolsó fél évben ereje látványosan fogyott; június 10-én hunyt el. Isten vigasztalása és áldása legyen a gyászoló családon! (**N.I.**)

Bákai Ilona (szül. Boda) október 20-án, 77 éves korában véglegesen megpihent. A gyászistentiszteletet a szilágyperecseni imaház udvarán tartottuk, a Zsolt 62:2-8 alapján ígét hirdetett Elekes József és Borzási István lp. A temetőben Bándi Sándor és Kiss Juhász Vilmos lelkipásztorok szoltak vigasztaló üzenetet a Mt 12:26-ból. A temetésen szolgált a perecseni fűvőszeneke és énekkar.

Elköltözött testvérünk 1937. augusztus 15-én született Diósadon. Gyermekkorában a családja átköltözött Ilosvára, itt töltötte gyermek- és ifjúkorát, itt hallotta meg Isten hívó hangját és bemerítkezett. 1958. május 1-jén Perecsenben házasságot kötött Bákai Bélával. Isten négy gyermekkel áldotta meg őket: Béla, Ernő, Edit és Ilona. Beépült a gyülekezetbe, míg egészsége engedte, az énekkarban szolgált. Sokan ismerték a faluban, mivel varrónőként is tevékenykedett, sokszor éjszakákon át dolgozott. Férje halála után hét évet élt özvegységben. 2011 júniusában agyvérzés érte, amiből teljesen már nem épült fel, és állandó gondozásra szorult. Élete utolsó három évét Szilágynagyfaluban a nagyobbik lányánál, Editnél és annak családjánál töltötte. Betegségét türelemmel hordozta, sosem panaszkodott. Ezen a nyáron lassú, de állandó leépülés állt be nála, majd október 20-án délután csendesen elaludt – előző este lelkipásztor vejével, Istvánnal, gyógyulásért imádkozott, de többször is azt ismételte: „*Legyen meg a Te akaratom*”. (**Nagy István**)

Március 20-án kísértük utolsó útjára Micskén **H. Szabó Rákhel** (született Dubovan) testvérnőnk, aki az érszöllősi gyülekezet tagja volt, és 81 évet kapott Urától ezen a földön. A temetési szertartás a micskei kápolnánál volt, ahol a helybeli lelkipásztor, Veress Efraim tv. szolgált a Mt 11:28 alapján. A temetésen a körzet összevont énekkara szolgált. Elköltözött testvérnőnk emléke legyen áldott. (**Tripó István**)

Szabó Eunika Krisztina (szül. Antal) július 5-én, alig 28 évesen, egy tragikus baleset következtében hazaköltözött az örök dicsőségbe. A hír megrendítette a hadadi és a szilágysámsoni gyülekezet tagjait és mindazokat, akik testvérőnknek ismerték. Július 11-én, a sámsoni imaházban megtartott emlékező istentiszteletre sokan eljöttek, együttérezve a gyászoló családdal és emlékezve az együtt eltöltött időre, az éneklésekre, imádkozásokra; vigasztaló üzenetet mondott Borzási István, Gergely Pál, Módi Miklós, Bándi Sándor, Simon András és Balog Ferenc lelkipásztor. A temetés július 12-én volt Hadadban, a szülői háztól. Nagy tömeg jött el együttérzését kifejezni a gyászolókkal. Nyolc lelkipásztor volt jelen és hirdette Isten vigasztaló ígését. Borzási István lp. a Jn 11:20-27 alapján arra bátorított, hogy a nehéz körülmények között tartsuk meg hitünket bizván abban, hogy Jézus minden könnyet letöröl szemünkről. Gergely Pál lp. a Jób 14:1-2, és az 1Kor 15:31 alapján rámutatott arra, hogy életünk rövid és háborúságokkal teljes, semmit nem vihetünk magunkkal, csak amit Jézusért tettünk. Sallai Jakab lp. a Jób 1:20-ból szökölt: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!” – meg kell hajolnunk Isten akarata előtt és Jézus megvigasztal minket. Veress Ernő lp. arra kért, emeljük fel tekintetüket a felhő fölé, legyen élő reménységünk, mert van vigasztalás az Úr Jézus Krisztusban. Módi Miklós lp. az 1Kor 13:12-13 alapján tárta elénk, hogy „most tükrön által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre;” lássunk túl a megpróbáltatásokon, nézzünk fel Megváltónkra, aki utoljára a mi porunk felett megáll. Balog Ferenc lp. a nekrológot olvasta fel, majd a Jel 21:1-5 alapján biztatta a gyászolókat, hogy Isten ígéjébe vessék a reménységüket, most át kell élniük ezt a szomorúságot, de lesz örömteli viszontlátás Isten országában, ahol Isten letöröl minden könnyet a szemeinkről.

A temetőkeretben Simon András lp. a Jn 14:27 alapján arra kérte a gyászolókat, hogy „ne nyugtalankodjék a szívetek, se ne féljen” – őrizzük meg a hitünket Jézus Krisztusban, mert aki hisz, ha meghal is él. Boros Robert lp. azért imádkozott, hogy ne a láthatókra, hanem a láthatatlanokra nézzünk, áldást és vigasztalást kérve a gyászolókra. Mind a háznál, mind a temetőkeretben a sámsoni és hadadnásadi összevont fűvészenekar és énekkar szolgált alkalmi énekekkel.

Szabó Eunika Krisztina Hadadban született 1986. jún.12-én, a hadadi baptista gyülekezetben nevelkedett, ahol megtérése

után be is merítkezett vallást téve az Úr Jézusról szép vallástétellel. A gyülekezet ifjúságának aktív és hűséges tagja volt, mindig készen arra, hogy bizonyosságot tegyen az Úr benne elvégzett munkájáról. Tanulmányait a hadadi Wesselényi Általános Iskola után a szatmárnémeti Kölcsy Ferenc Főgimnázium kémia-biológia szakán, majd a Kolozsvári Bábes-Bolyai Tudományegyetem kémia karán végezte. 2011-ben házasságot kötött Szabó Efraimmal, azt követően Sámsonba laktak. 2012-ben Isten megáldotta őket egy fiúgyermekkel, Timothy-val, aki csak két évig élvezhette édesanyja gondoskodó szeretetét.

Utólag is köszönjük mindenki jelenlétét, lelki támogatását és hordozzuk továbbra is imában a gyászoló családot.

(Balog Ildikó)

Július 12-én, a székelyhídi temetőben **Boda Ferencet** kísérte el utolsó földi útján a gyászoló család, a gyülekezet és az ismerősök. Testvérünket 76 esztendőskorában szőlította haza Teremtője, hosszas szenvedés után, 2000. óta tartó súlyos bénulást követően. A vigasztalás szavait a kápolnánál Szabó András a székelyhídi körzet lelkipásztora tolmácsolta, a sírkertben a feltámadás reménységéről Balla Frigyes gyülekezeti előjáró szökölt; a gyászszertartáson egy összevont énekkar szolgált. Boda Ferenc 1937. szeptember 19-én született Diószegen. 1967-ben Diószegen volt a bemerítkezése Zsisku Lajos lp. által. Hosszú időn át szolgált az Urat hűségesen, tíz évig a helyi gyülekezet vezetőjeként is. (Csorján Barnabás)

„Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is!” (5Móz 30:19b) Szomorú, de egyben hálás szívvel búcsúztunk szeretett **özv. Dodó Vilma** testvérőnkötől, mert választotta az életet és kereste, hogy Isten dicsőségére éljen. Életének Urától 85 évet kapott kegyelemből, mely évek során sok örömben volt része, de megpróbáltatásokban is. Július 21-én, a halottas háznál és Brassó egyik kisebb temetőjében hangzottak a vigasztaló ígék Borzási Gyula és Deák Zsolt lelkipásztorok ajkáról. A gyászoló család és a végtisztességet tevő gyülekezet is arra kapott felhívást úgy román, mint magyar nyelven, hogy válassza azt az életet, melyet egyedül Jézus Krisztus adhat. Továbbiakban is imáinkban hordozzuk a gyászoló családot, és kívánjuk, hogy Isten megmentő szeretete töltse be szívüket teljesen! (D.Zs.)

A Solyomkövári Tábor bankszámlájának adatai

Fundatia Tabara Crestina Sinteu (Solyomkövári Tábor)

Banca Comerciala Romana, P-ta Iuliu Maniu nr. 2, Zalau, Jud: Salaj

USD – Swift Cod: RNCB RO BU, Cod IBAN: RO 74RNCB 0214 1430 4195 0003

EURO – Swift Cod: RNCB RO BU, Cod IBAN: RO 04 RNCB 0214 1430 4195 0002

RON – Swift Cod: RNCB RO BU, Cod IBAN: RO 31 RNCB 0214 1430 4195 0001

Szeretettel, Módi Miklós lp.

Gyülekezeti kottás énekeskönyv

Újra megjelent – karmestereknek, orgonistáknak nagyon alkalmas formában – a Gyülekezeti énekeskönyv kottás változata, ára 30 lej, és kapható a szövetségi irodában, vagy Szász Imre testvérnél.

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. Felelős szerkesztő: Veress Efraim. Szerkesztő-tördelőszerkesztő: Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: 0735 500 009, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

ARANYMENYEGZŐK

Nagyváradon, **Barta Lajos** és **Veronka** szeptember 12-én ünnepelte házasságkötésének 50. évfordulóját – fiuk, menyük, unokájuk és a többi családtag társaságában. Az ünnepeltek boldogan idézték az alkalmi igét: „*Mindeddig megsegített minket az Úr*”. Hálás szívvel emlékeztek a megtérésük idejére, a közös úton való elindulásra és hogy kitartóan megmaradhattak egymás mellett. Ugyanakkor továbbra is szeretnének hűséggel szolgálni gondviselő Istenüknek. **(Papp Katalin)**

Bibarcfalván hálát adva áldotta Istent **id. Veres József** és felesége **Klára** (született **Ilonka**), július 13-án, az együtt töltött fél évszázadért, megemlékezve az Úr gondviselő szeretetéről, amely végigkísérte életútjukat egész mostanáig. Hittel, reménnyel, bizakodva néznek a jövőbe, tudva, hogy „*nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül...*”. Családias hangulatban köszöntötte őket öt gyermekük, vejük, menyük és négy unokájuk. **(Győrfi Tóbiás)**

Megjelenik december 15-re **Balaton Zoltánné 3. verseskötete**, gyermekeknek szánt válogatással. A gyűjtemény megrendelhető Szűcs Tibor kiadónál (0745 364 210).

Megjelenik karácsonyra a 2015-ös **Múlt, jelen, jövő** baptista kalendárium. A magyarországi baptisták kiadványát Marosi Nagy Lajos szerkesztő ajánlja – bővebb hirdetés a köv. lapszámunkban.

Interjú özv. Füstös Gyuláné Ibolya testvérnővel Nagyvárad 2. világháborús bombázásának évfordulóján.

(Folytatás a 11. oldalról)

Imádkoztunk egyvégteben. A két szomszéd család menekült oda. Az egyik családból a fiú volt szabóinas, az dolgozott – anya-apa otthon volt és még egy gyermek. A másik családból otthon volt az édesanya a kislányával,

Interjúalanyunk a szerkesztőségben; Ibolya néni ez év augusztus 27-én töltötte a 81. életévét.

az édesapa volt szabó, az is munkában volt. Tehát hatan, vagy heten ültünk ott benn. Ők reformátusok voltak, a Miatyánkot nem tudom hányszor mondták el, és én is, mint kisgyermek, és rettenetesen féltünk. A bejárati lapra akkora kövek hulltak, hogy nem tudtunk volna kijönni. Borzasztó volt látni, hogy hogy néz ki a ház. Ajtóablak nem is volt, kirepült. A szobában találat érte a kéményt, és mindent belepett a korom, ami még épen maradt. Anyukám, meg apukám ott maradt ülve egész éjszaka, engem

meg behoztak az anyukám testvérehez; itt lakott a Magheru-n, ahol majd kaptunk mi is egy kicsike lakást.

□ A szülei hogyan reagáltak a veszteségre?

– Képzelsen el két igazán egyszerű embert: '31-ben kerültek össze, és '33-ban már kész lett a ház, a két kezük munkája által – velem egyidős volt. Ott nem lehetett szó szülei segítségéről, de annyit dolgoztak, amennyit csak tudtak. ...Anyukám késő délutánra vergődött haza. Azzal fogadtam: „Nincs házuk”. Sosem felejttem el, hogy mit válaszolt: „Nem baj, fiam, a házuk, az a fő, hogy te megvagy”. Azért ő is kétségbe volt esve, ha én a

mi pincénkbe megyek, azt telibe találta. Úgyhogy a Jóatyának gondja volt rám – ott is, azután is...

Tehát házbért fizettünk a Magheru út elején, egy soklakásos épületben (a központban, a Körös-áruházzal szemben – *rip. megj.*). Majd az állam eladta a lakásokat, rögtön megvettük mi is a részünket, és szépen rendbe tettük. Aztán négy évre rá lebontás alá került, és kijöttünk ide, a „világ végére” (a városnak a Félix-fürdő felőli szélére). Megint lakók lettünk. S amikor meg lehetett azt is venni, tíz év után, akkor megvettük. Így múlik el a világ dicsősége, és nem szabad semmit sem szorítani, mert úgyis kifolyik.

(Szilágyi László)

Fergeteges bombazáport bocsájtottak Nagyváradra és környékére

Nagyvárad első bombázásakor **Kirner A. Bertalan**, a **Kornya-krónika** írója épp a Váradi-hegyen tartózkodott. A kötet záró fejezetében, az anyaggyűjtésről szólva, bámulatos pontossággal adja vissza aznap élményeit:

„Végző kutatásom 1944. június 2-án, reggel háromnegyed 9 órakor volt Bokor Barnabás gyülekezeti körzetében. Éppen kint voltam a nagyvárad hegyeken, nézegettem, méregettem a Görög-oldalon (322. sz. alatt), a Csendőrut és Egressi Gábor-ut sarkán elterülő egykori Kornya szőlőbirtokot. Szedegettem az emlékeket. Alig tudtam behúzódni a volt Kornya-szőlő egyik hajlásában levő szilvafa alá, hogy ne lássam, ami következett, mert akkor a bombázó repülőgépek fergeteges bombazáport bocsájtottak Nagyváradra és környékére. Ezután a bombázás után a nagyváradiak a bombaszilánkok darabjait szedegették, én pedig a Kornya-szőlő mezsgyéjén vadrózsabokrokat, virágokat, más emlékeket szedegettem, melyek számomra illatosak, értékesek, békességesek és félelemnélkül valók voltak.”